

Austrumeiropa – Savienības perifērija

Analizējot ekonomiskos procesus Austrumeiropā kopš pārmaiņu sākuma divdesmitā gadsimta astoņdesmito gadu beigās, redzam, ka kapitāla akumulācija polarizē kontinentu atbilstoši centra – perifērijas struktūrai. Austrumeiropas valstis ir integrētas pasaules un Eiropas tirgū, tāpēc tās spiestas tur konkurēt. Redzams, ka vēsturiskās atšķirības starp reģioniem un sabiedrībām lielā mērā nosaka mūsdienu atšķirību raksturu. Jau vēsturiski centri (Rietumos) spēja gūt peļņu no reģioniem un sabiedrībām perifērijā (Austrumos). Perifērija, saskaroties ar augstāku darba ražīgumu Rietumos, tika padarīta strukturāli atkarīga. Tas labi redzams Austrumeiropas statistikā, ko Latvijā, protams, noklusē.

Jau no divdesmitā gadsimta astoņdesmito gadu beigām kapitāls un ienākumi stabili plūst no Austrumiem uz Rietumiem. Sākot ar procentu maksājumiem par Rietumu aizdevumiem, jau deviņdes-

mitajos gados Austrumeiropas valstis saskārās ar peļņas izvešanu. Ārzemju investīcijas kalpoja par līdzekli ātrai peļņas nogādāšanai Rietumu bankām, ražošanas un pakalpojumu sfēras uzņēmumiem. Vīnes Starptautisko Ekonomisko Pētījumu Institūts ir publicējis pētījumu rezultātus, kas liecina, ka vidēji 70 procenti peļņas no ārzemju investīcijām jaunajās ES dalībvalstīs tiek izvestas uz Rietumiem. Austrumeiropas valstu negatīvās tirdzniecības bilances uzskatāmi parāda šo valstu ekonomikas izspiešanu. Piemēram, 2008. gadā veco dalībvalstu tirdzniecības bilances bija kopumā sabalansētas (- 0,04 %). Tai pat laikā Austrumeiropā bija milzīgs tirdzniecības deficīts – vidēji 7,4 % (rēķinot no IKP). Bulgārija bija rekordiste ar – 24,5 % deficītu.

Kad perifērija ir zaudējusi pašpietiekamību un reprodūktivitāti, tās tiek padarītas par centra apgādātājām ar tam nepieciešamo. Agrāk tie bija lauksaim-

niecības produkti un izejvielas. Tieši tāpat centra vajadzībām var piegādāt darbaspēku un ražojumus (tekstilizstrādājumi 1960-tajos gados vai automašīnas divdesmit pirmajā gadsimtā). Ražošanai tiek izmantotas priekšrocības, ko dod perifērijas lētais darbaspēks un zemākās nekustamā īpašuma cenas.

Inflācija: Jau no pārejas perioda sākuma Austrumeiropā izvirzījās jautājums kā nodrošināt apstākļus ārzemju investīcijām. Šo problēmu Rietumi atrisināja ar hiperinflācijas palīdzību laikā no 1990. – 1994. Inflācija sasniedza 600 procentus gadā (Polija 1990.g.), 300 procentus Bulgārijā un Rumānijā, 1500 procentus gadā Ukrainā. Pat Ungārijā un Čehoslovākijā inflācija sasniedza 40 % un 25 % gadā. Latvijā 1992. gadā inflācija bija 958 procenti gadā. **Hiperinflācija iznīcināja iedzīvotāju ietaupījumus un atbrīvoja vietu ārzemju investoriem un ārzemju kapitālam.**

Vai eiropadeputāti aizstāv mūsu intereses?

No 2009. gada jūnija visi Eiropas Parlamenta deputāti pelna ap 7665 euro mēnesī. Viņi turklāt saņem piemaksas 304 euro apmērā par katru darba dienu, kad atraduši sevī spēku piedalīties Eiropas Parlamenta sēdēs, kas notiek Briselē vai Strasbūrā.

Vai par šādu 7665 euro mēnešalgu mēs varētu cerēt, ka Latviju pārstāvošie deputāti strādātu (balsotu), piemēram, kādā konkrētā vasaras dienā, kad Eiropas Parlamentā notika 120 balsojumu? Tai skaitā balsojumi par svarīgiem ES

ekonomiskās politikas jautājumiem.

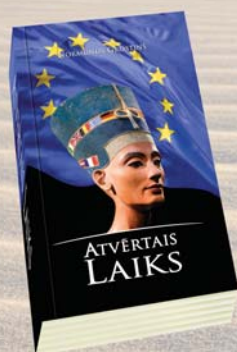
Cerēt mēs varētu, bet 2011. g. 23. jūnijā Latviju Eiropas Parlamentā 120 balsojumos pārstāvēja Ždanoka un Rubiks. Piemēram, Krišjānis Kariņš, Roberts Zile un Inese Vaidere, kam tā patīk zīmēties Latvijas plašsaziņas līdzekļos un stāstīt visādas pasaciņas, Līgo neatrada iespēju par savu 7665 euro mēnešalgu piedalīties Eiropas Parlamenta sēdē - pildīt savus deputāta darba pienākumus. Vai tas kādam ir pārsteigums?

Vairāk informācijas par euro ieviešanas patiesajām sekām www.parlatu.lv un brošūrā «Eiropas ZONA Latvijas izvēle?» Brošūru var saņemt bez maksas sazinoties pa e-pastu nakotnes.instituts@gmail.com

EUDemocrats daļēji finansē Eiropas Parlaments, kas nav atbildīgs par šīs publikācijas saturu www.eudemocrats.org www.parlatu.lv

Šī zinātniskās fantastikas grāmata ar simtiem patiesu vēstures faktu soli pa solim atsedz skatienam slepeno mozaīku, kuras fragmenti izkaisīti Eiropas vēstures tūkstošgadēs.

Autors: Normunds Grostiņš

«Atvērtais laiks»

izdota ar European Union Democrats atbalstu.

Informācijai par grāmatas iegādes iespējām e-pasts nakotnes.instituts@gmail.com

Izvēle: Lats vai bailes?

Natālija Magazeina,

organizācijas „Moral revolution” vadītāja

Klausoties ekspertu diskusijas, deputātu runās no Saeimas tribīnes, lasot rakstus, noklausoties S.Kalnietes demagoģiju ar domu „rublis vai eiro?”, rodas jautājums – vai tiešām neviens vairs netic latam, Latvijas suverenitātei, tai skaitā monetārajā politikā? Dīvaini, ka pats Latvijas bankas prezidents, kuram būtu jāaizstāv mūsu nacionālā valūta, kvēli aģitē pret latu. Augsta līmeņa eksperti Nacionālās apvienības diskusijās aicināja nesteigties ar atteikšanos no nacionālās valūtas, aicināja divreiz padomāt, parādīja reālus piemērus, kur valstis ir tikai zaudējušas no eiro ieviešanas. Tika rādīti skaitļi, tabulas, dati, uz ko eiro-ieviešējiem nebija atbildes. Finanšu ministrs, R.Zīle, Latvijas Bankas pārstāvji un citi tikai atkātoja demagoģiskas frāzes: “Nebūs konvertācijas izdevumu”; “Tagad beidzot esat izpildījuši eiro ieviešanas prasības un situācija jāizmanto”; “Jābūt lēmējvalstu pulciņā”; “Zemākas procentu likmes”; “Ģeopolitika – jāparāda Krievijai, ka esam Eiropā” utml.

Laikā, kad mūsu valsts tapa, situācija nebija citāda – apmēram divas trešdaļas tautas neticēja, ka Latvija var būt brīva, suverēna valsts, daļa teica, ka jāpadodas vāciešiem, daļa – krieviem. Un tikai apmēram viena trešdaļa ticēja neatkarīgas valsts idejai, un valsts tapa. Šobrīd situācija ir tieši tāda pati, vienīgi varbūt nedaudz citādas proporcijas – daļa tautas grib Rietumus, daļa Austrumus un tikai neliela daļa ir to, kas saka – Latvija var būt suverēna valsts.

Krievija allaž būs mums kaimiņos un pieņemt lēmumus pret savu pārliecību aiz bailēm no Krievijas varēsīm nemītīgi. Vai tiešām dažādi transformētais sauklis “Krievi nāk!” būs patstāvīgs mūsu izšķiršanās pamatojums jebkuram lēmumam, kas saistīts ar daļu suverenitātes atdošanu? Vai tiešām reiz nepienāks brīdis, kad lēmumi būs pamatoti uz kaut ko citu, nevis uz bailēm no lielā kaimiņa?

Kad Repšes kungam jautāju: “Kāpēc mums vēl dziļāk jāintegrējas ES, ja mūsu zemnieki tiek klaji diskriminēti (9 reizes

mazāki tiešmaksājumi nekā holandiešiem), ja mums uzspiež svešas ideoloģijas – homoseksualitātes legalizācija, dzimumu identitātes zaudēšana caur dzimumu līdztiesības programmām?” Uz to saņēmu atbildi: “Es piekrišu, ka tā ir. Lūdzu, ejiet mācieties diplomātiju un ietekmējiet to visu!” Tātad kvēlākie eiro aizstāvji tomēr saprot, ka nav piepildījies rozā sapnis, ko saņojām pirms iestāšanās ES – ka Latvija beidzot būs viena no lēmējvalstīm un ka spēsīm ietekmēt ES politiku. Tad kāda jēga šobrīd atdot daļu suverenitātes subjektam, kurš to nenovērtēs un ko mēs nespējam un arī nākotnē nespēsim ietekmēt?

Realitātē šobrīd valsts ir novesta līdz sabrukumam... Latvija vairs neeksistē, ir palicis tikai laika nogrieznis. Zemnieki ir nekonkurētspējīgi, cukura rūpnīcas ir slēgtas, zveja vairs tik pat kā nenotiek, esam piedzīvojuši lielāko emigrācijas vilni savā vēsturē, dzimstības līmenis ir katastrofāls, milzīgs trūcīgo skaits, izglītības sistēmā tiek iepludinātas varavīksnes ideoloģijas, tiek grauts valsts pamats – ģimenes institūts, pilsoniskā sabiedrība tiek ignorēta, saukta par “tumsomām ar iesīkstējušiem priekšstatiem” (I.Viņķele), tautību vairs pasē rakstīt nevajadzēs.. Cilvēkiem, kuri kārtīgi maksāja kredītus un krīzes laikā to vairs nespēja, atņēma visu un viņi vēl palika bankām parādā! Tā ir totāla Latvijas tautas diskriminācija un paverdzināšana. Latvieti, sēdi savā vietā, mēs te labāk zinām, kā jāregulē bankas, kas jāmaca taviem bērniem bērnu dārzā! Latvieti, atslābsti, mēs zinām, ka ar steigu ir jāievieš eiro. Tava viedokļa noskaidrošana tikai kavēs mūsu plānu ieviest eiro!

Ir jāpiekrīt, ka esam savu valsti izpildējuši – lielākā daļa zemes, meži un uzņēmumi vairs diemžēl nepieder mums pašiem. Ir jāatzīst, ka neesam spējuši aizstāvēt savas valsts intereses Briselē. Dārgie tautieši, mums ir jāapstājas! Mēs tagad paši redzam, cik daudz ļauna mums ir nodarījuši mūsu pašu ievēlētie politiķi – mūsu interešu aizstāvji šeit un ES. Mēs redzam, ka mūsu ierēdņi tā arī nav spējuši neko būtisku ietekmēt ES gaitēnos. Vai gribam tagad krist vēl dzi-

ļāk bedrē?

Ir jāatzīst, ka Latvijai nebija un nav piemērota klasiskā tirgus ekonomika, kad ļaujām brīvajam tirgum neierobežoti noteikt visu.

Ja vēlamies saglabāt savu suverenitāti un palikt saimnieki savā valstī, mūsu valsts aktīvu pārvaldību ir jākontrolē, mēs nedrīkstam pieļaut valsts bagātību izpārdošanu. Situācija ar steigu ir jālabo. Jānis Ošlejs diskusijās par eiro minēja lielisku valsts rūpniecības attīstības piemēru – Vācija. Tur 30-40% no bankām ir vietējā biznesa attīstības bankas. Kas notiek pie mums? Tūlīt vienīgo valsts attīstības banku (Hipotēku banka) likvidēs.. Mūs kredītē ārvalstu bankas, kuras neuzņemas nekādus riskus – to pierādīja krīzes laiks. Kā mēs, atdodot nacionālās monetārās politikas stūri grimstošajai Briselei, spēsīm atdzīvināt vietējo ražošanu un eksportu? Nekā. Kā mēs tajā gadījumā spēsīm pieņemt lēmumus par būtiskām reformām ekonomikā un uzņēmējdarbības veicināšanā? Nekā.

Man ir sapnis. Paliksim pie lata, vismaz tuvākos 5-10 gadus. Pavērosim eirozonas atkopšanos (ja tāda vispār notiks), sakārtosim savu vietējo ražošanu, aicināsim mājās mūsu tautiešus, kuri ir aizbraukuši uz ārzemēm, darīsim visu iespējamo, lai atjaunotu dzimstību. Godīgi izanalizēsim mūsu ieguvumus un zaudējumus, piedaloties ES. Nostāsimies uz savām kājām. Saglabāsim stūri jeb vismaz atlikušo tās daļu savās rokās, latvieši! Es ticu, ka mēs to spējam.

Vai ir vēl kāds, kurš tic, ka mēs paši spējam pieņemt atbildīgus lēmumus par savu valsti? Vai ir vēl kāds, kurš nenolaidīs rokas un neļausies straumei uz Briseli? Vai ir vēl kāds, kurš redz trešo ceļu, kas nav ne rublis, ne eiro, bet LATS?

Pārpublicēts no spektrs.com

**VAIRĀK INFORMĀCIJAS PAR EURO IEVIEŠANAS PATIESAJĀM SEKĀM
LATVIJAS NĀKOTNES INSTITŪTA INTERNETA LAPĀ WWW.PARLATU.LV**

Denacionalizācija – mīna zem Latvijas labklājības

Latvijā ir denacionalizēti ap 200 000 cilvēku. Esam vairākkārt piedāvājuši Latvijas valstij novērst spriedzi attiecībā ar šo sabiedrības grupu no kuras lielā skaitā rekrutējas, piemēram, radikālās opozīcijas partiju dalībnieki un vadība.

Jāsaprot, ka netaisnā denacionalizācijas politika, tai sekojošā izlikšana no dzīvokļiem radīja vismaz 200 000 politiski represēto un potenciālu Latvijas valsts ienaidnieku. Daudzi no šiem cilvēkiem bija spiesti ņemt hipotekāros kredītus un atkal nonāca mājokļa zaudēšanas priekšā. Daudzi no viņiem jau emigrējuši, nolādēt Latvijas valsti. To redzam interneta komentāros.

Šie 200 000 cilvēku - denacionalizētie un viņu bērni - uz 18. novembri un 4. maiju skatās stipri savādāk nekā politiskie barokļi saeimas un ministriju krēslos.

Naivi cerēt, ka atreibība valstij un denacionalizācijas arhitektiem ir bijusi un nāks tikai virtuālu komentāru formā. Tā veidotas valsts un tautas attiecības rada izdevumus seku novēršanai, būtiski sadārdzina drošības uzturēšanu un preventīvos pasākumus.

Ja patiesi gribam mazināt spriedzi sabiedrībā, apturēt emigrāciju, atjaunot uzticību Latvijas valstiskumam, tas beidzot jābūvē uz elementāra taisnīguma pamata – tai skaitā visiem denacionalizētajiem jāsaņem kompensācija, kas pilnībā sedz valsts politikas nodarītos zaudējumus.

Aicinājums valstij nokārtot parādu pret denacionalizētajiem barikāžu dalībniekiem

Atklātā vēstule Saeimas priekšsēdētājam Solvitai Āboltiņai

Vārdos godinot barikāžu dalībnieku pašreizējā ieguldījuma valsts neatkarības atjaunošanā, Latvijas valsts izliekas neredzam, ka tūkstošiem barikāžu dalībnieku kopā ar ģimenēm šī valsts ir izmalusi caur denacionalizācijas dzirnavām.

Denacionalizētie barikāžu dalībnieki no valsts, kuras labā viņi cīnījās, arī riskējot ar dzīvību un veselību, saņēma tiesas spriedumus par izlikšanu no dzīvokļa vai tika izlikti, atslēdzot apkuri, elektrību un ūdeni.

Turklāt nav noslēpums, ka daudzi namīpašumi tika denacionalizēti ar viltotiem dokumentiem korupcijas shēmu rezultātā un tūlīt pārdoti „labticīgiem” ieguvējiem.

Piedāvāju denacionalizētajiem barikāžu dalībniekiem nodrošināt viņiem atņemtām dzīvokļa privatizācijas tiesībām atbilstošu taisnīgu kompensāciju dzīvokļa tagadējās kadastrālās vērtības apmērā. (Mīnus saņemtie pārvākšanās pabalsti, ja tādi tikuši piešķirti).

Aicinu Saeimu nekavējoties pievērsties arī visu ap 200 000 denacionalizācijā cietušo cilvēku zaudējumu kompensācijas sistēmas izveidei. Tas ir gan taisnīguma, gan nopietns valsts politiskās stabilitātes

jautājums

Aicinu Jūs sākt ar barikāžu dalībniekiem, kamēr viņi ir dzīvi, un nekavējoties rīkoties, lai kompensētu zaudējumus, ko denacionalizētajiem barikāžu dalībniekiem nodarījusi Latvijas Republika.

Ar cieņu,

Normunds Grostiņš
Latvijas Nākotnes Institūta valdes priekšsēdētājs

Saeimas atbilde uz Atklāto vēstuli Solvitai Āboltiņai

Labdien!

Saeimas priekšsēdētāja Solvita Āboltiņa ir iepazinusies ar Jūsu Saeimā saņemto iesniegumu [reģ.Nr.3/188-11/12].

Informējam, ka saskaņā ar Saeimas priekšsēdētājas rezolūciju Jūsu iesniegums ir nodots darbam visām Saeimas frakcijām un Neatkarīgo deputātu grupai.

Cieņā

Saeimas Sabiedrisko attiecību biroja
Apmeklētāju un informācijas centrs

Vai gan kādu pārsteigs fakts, ka jau gadu neviens tagadējās Saeimas deputāts nav izdarījis pilnīgi neko, lai palīdzētu denacionalizācijā cietušajiem barikāžu dalībniekiem un citiem denacionalizētajiem.

Latvijas - ES finansiālā bilance (miljonos Ls)

Latvijas ārējās tirdzniecības bilance (miljoni Ls)

	2004.g.	2005.g.	2006.g.	2007.g.	2008.g.	2009.g.	2010.g.	2011.g.
Σ	-1655	-1979	-3085	-3740	-3099	-1108	-1217	-1701
ES	-1210	-1453	-2422	-2984	-2471	-1268	-1121	-1562

Valsts parāds (miljoni Ls)

2004.g.	2005.g.	2006.g.	2007.g.	2008.g.	2009.g.	2010.g.	2011.g.
974.95	962.3	1001	1032	2640	4169	4943	5216

Pārējie zaudējumi no dalības ES

Latvija kopš 1995. gada ir pilnībā atvērusi Eiropai savu iekšējo tirgu (daļēji atvērts tas tika jau iepriekšējos gados).

ES ražotās preces vairs netiek apliktas ar muitas nodokli, bet ES izdotie kvalitā-

tes, sanitārie un veterinārie sertifikāti tiek atzīti par derīgiem Latvijā.

Latvija ir apņēmusies ievērot ES ieteiktās veterinārās, sanitārās, vides un drošības normas un virkni standartu.

Tādējādi Latvijas ārējās tirdzniecības deficīts ir pieaudzis 26-kārtīgi: no 141 miliona latu 1994. gadā līdz 3,7 miljardiem latu 2007. gadā. [8].

Secinājumi

Uzņemto saistību rezultātā vairums nozaru nespēja nodrošināt rentablu un eksportspējīgu ražošanu.

Mūsu saistības pret ES ir obligātas. Turpretī ieguvumi, tieši otrādi, ir neobligāti.

Atbalsta finansējums ir iegūstams izpildot noteiktas prasības un procedūru. Atbal-

sta finansējums ir atsaucams.

Tā kā 75% Latvijas uzņēmumu kapitāla pieder nerezidentiem, liela daļa ES atbalsta vairo citu valstu Nacionālo ienākumu.

Latvijas attīstību nodrošina reālais sektors un pakalpojumi, kas pelna valūtu. ES atbalsts ir vairāk orientēts uz lauksaimniecību un ar ražošanu nesaistītām darbībām.

Starp Latvijas prioritātēm dalībai ES nav ražošanas, bet atbalsta prasības un ES standartu būtiski palielina mūsu ekonomikas izmaksas.

Kā mums melo par ES

Fragments no Latvijas Nākotnes Institūta jaunās grāmatas: „Eiropas Savienības attīstība un Latvijas interešu aizsardzība”.

Pirms Latvijas pievienošanas Eiropas Savienībai Latvijas Nākotnes Institūts precīzi prognozēja paredzamās sekas, ieskaitot cenu dubultošanos. Tai pat laikā, piemēram, ES komisārs, Vācijas pārstāvis Ginters Ferhoigens, vizītē Latvijā 2003. gada septembrī, īsi pirms referendumā, paziņoja: "Neredzu iemeslus, kāpēc pēc iestāšanās cenām būtu jākāpj, - tirgus jau tagad ir atvērts, izņemot lauksaimniecības produktiem. Ja nu iestāšanās atstās kādu iespaidu uz cenām, tad drīzāk šo produktu cenas varētu kļūt zemākas, taču nekādā gadījumā ne augstākas. Saprotams, cenas Latvijā turpinās attīstīties, taču ne jau iestāšanās rezultātā."

Šis piemērs krāšņi parāda gan tipiskus manipulatīvus eiromelus, gan arī to, ka augsto ES Komisāru vietējie asistenti (Sandra Kalniete, Einars Repše, Roberts Zīle un taml.) gatavi ar vārdiem un darbiem atbalstīt jebkurus „centra” pārstāvju murgus. Līdz ar to, protams, nav ieteicams uzticēt tādiem cilvēkiem lemlšanu par mūsu dzīves nākamo gadu desmitu kvalitāti, ienākumu līmeni un par mūsu

visu nākotnes plānu likteni. Tālāk grāmatā mēs publicējam detalizētu analīzi par Rietumeiropas vadošo valstu politiku pret Austrumeiropu laikā kopš Otrā pasaules kara.

Līdzīgas melīgas manipulācijas kā pirms 2003. gada referendumā pašlaik tiek lietotas, lai pārliecinātu vēlētājus, ka ES vienotās valūtas euro uzspiešana Latvijai neradīs cenu pieaugumu un citas negatīvas sekas.

Latvijas valdošās koalīcijas politikāņi pirms 2003. gada referendumā turklāt „aizmirsā” pastāstīt vēlētājiem, ka, salīdzinot ar viņu pašrocīgi parakstītajos pievienošanās līgumos Latvijai piešķirto finansējumu, piemēram, Grieķija pēc iestāšanās ES saņēma piecas (!!!) reizes lielākus eirofondus uz vienu cilvēku. Tas,

protams, netraucēja dažādām vairām un kalnietēm solīt, ka „pēc iestāšanās ES Latvija uzplauks kā Grieķija, Spānija, Portugāle”.

Pirms referendumā par pievienošanu ES no Latvijas valdības puses tika noklusēts, ka dokumentu paketē atrodas arī bezierunu piekrišana ieviest vienoto valūtu euro. Par to brīdināja tikai Latvijas eiro skeptiķi, kuri uz sava rēķina pavairoja melnbaltas A4 formāta skrejlapas ar Latvijas Nākotnes Institūta publiskotajiem faktiem.

Euro valūta pat nebija pieminēta 2003. gada referendumā balsošanas biļetenā. Toties tagad oficiālās lapas eiro.lv propagandisti deklarē: „Latvijas tauta, 2003. gada 20. septembra referendumā nobalsojot par Latvijas pievienošanu ES, vienlaikus izteica atbalstu arī eiro ieviešanai Latvijā”. Tā valdošā koalīcija mēģina atkal izvairīties no godīgas diskusijas ar sabiedrību un ar negodīgām manipulācijām uzspiest Latvijai tautai euro. 2003. gada premjers Einars Repše nespēj nosaukt pat trīs piemērus, kad būtu informējis sabiedrību par to, ka balsojums 2003. gada referendumā notiek arī par atteikšanos no lata. Arī tas ir lieisks nekaunīgas un manipulatīvas eiromelu kampaņas paraugs.

Skandāls! Ministra Pabrikas izteikumi par ES federāciju bija jāizvērtē drošības policijai

Visu rangu eiroomoptimisti, sludinot Latvijas integrēšanu federālā Eiropas Savienībā, ir aizmirsuši, ka Latvijas Krimināllikumā pastāv pants par aicinājumu izteikšanu un organizatorisku darbību, kas vērsta uz Latvijas neatkarības likvidāciju:

82.pants. Aicinājums likvidēt Latvijas Republikas valstisko neatkarību

(1) Par publisku aicinājumu likvidēt Latvijas Republikas valstisko neatkarību nolūkā iekļaut Latviju vienotā valstiskā veidojumā ar kādu citu valsti vai likvidēt citādā veidā

— soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz trim gadiem vai ar naudas sodu līdz

sešdesmit minimālajām mēnešalgām.

(2) Par organizatorisku darbību, kas vērsta uz Latvijas Republikas valstiskās neatkarības likvidēšanu nolūkā iekļaut Latviju vienotā valstiskā veidojumā ar kādu citu valsti vai likvidēt citādā veidā,

— soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz sešiem gadiem vai ar naudas sodu līdz simt minimālajām mēnešalgām.

Plašsaziņas līdzekļos ministrs tika citēts sekojoši: „Ja gribam, lai Eiropas Savienība spētu pārvarēt krīzi un nenogrimst, ir jāvienojas par politisku federāciju. Nav cita ceļa,» uzskata Pabriks.”

„Izveidojot federāciju, būtu iespējama ES iejaukšanās valsts finanšu un eko-

nomikas politikā.”

„«Ja gribam, lai Vācija glābj, tad viņi [vācieši] gribēs lielākas pilnvaras. Uz to ir jāpiekrīt. Cita ceļa nav,» pauda Pabriks.”

Kad Drošības policija tika aicināta izvērtēt, vai ministra Pabrikas izteikumi par Latvijas Republikas iesaistīšanu federācijā nav Krimināllikuma 82. pantā minētais „publisks aicinājums likvidēt Latvijas Republikas valstisko neatkarību nolūkā iekļaut Latviju vienotā valstiskā veidojumā ar kādu citu valsti vai likvidēt citādā veidā”, policija atbildēja, ka ministrs nesot aicinājis likvidēt Latvijas Republikas valstisko neatkarību, bet tikai „izteicis viedokli”.